

[Fuglsang.]

en fortvivlet kamp i et stykke af Vildmosen, som oprindelig hørte under godset Lindenberg; det var der ikke mange der havde forudset i 1945-46. Godsets ejer, grev Schimmelmann, var tysk af fødsel, men havde dog — ganske vist på et ret sent tidspunkt — skaffet sig dansk statsborgerret; hele hans hjerte og sjæl hang dog ved hans fødeland, hvilket tydeligt fremgik af hans forhold til besættelsesmagten og til dens lokale danske partidannelse; han var medlem af storrådet og formand for dets blad. Denne mand sidder fortsat på et af landets store godser, medens de husmænd, som netop i kraft af denne lov havde ventet at få jord at starte på, hutler sig igennem ude i et stykke af hans tidligere Vildmose.

Eller et andet foretagende: de 4 K'er, et oprindelig indflydelsesrigt firma, som enhver havde anset for at være tysk og umiddelbart havde tænkt sig måtte falde ind under denne lov. Men da man skulle til at gribe efter det, viste det sig, at firmaet i virkelighedens ejedes af et amerikansk selskab, men at tyskere ejede 53 pct. af aktierne i dette selskab.

Jeg ved ikke, om det er den slags uforklarlige forhold, som gør, at man ligesom er ængstelig for, at oplysninger om konfiskationsmyndighedernes arbejde skal komme frem for en bredere offentlighed.

Så er der endelig en ting, som jeg erkender ikke ganske hører under den højtærede handelsminister, men som jeg alligevel vil drage frem, fordi man ikke kan undgå at tænke på den netop i forbindelse med et lovforslag som dette. Man foreslår her, at arbejdet i henhold til konfiskationsloven faktisk skal betragtes som afsluttet, og jeg vil da gerne spørge: hvordan er det gået med de tyske erstatninger overhovedet? Det blev i sin tid gjort op til at dreje sig om ca. 8-9 mill. kr. Man læser i vore dage om det tyske Wirtschaftswunder, man hører fortalt om de vældige valutabeholdninger, tyskerne er i besiddelse af, men samtidig med at man er i færd med at ophæve konfiskationsloven, er der indflydelsesrige kredse her i landet, der mener, at vi uden hensyn til fortidens erfaringer igen skal åbne for tyske investeringer. Jeg vil gerne spørge om, hvordan det ligger med disse erstatninger. Hvad har vi fået,

hvad kan man vente at få, og hvilke forhandlinger føres der? Det er ikke længere siden end i går, at jeg traf en gammel fangekammerat, en af dem, som faktisk blev sat ind uskyldigt, men som har sat sit helbred over styr i en tysk fabrik som slave. Man læser ofte i aviserne mere eller mindre tågede forklaringer om, hvordan det går med disse erstatninger til besættelsestidens fanger. Der kan vel være grund til nu at spørge: hvordan går det med denne sag? Forhandler regeringen? Hvilket standpunkt tager den, og hvilke resultater er man i færd med at opnå?

Til slut blot dette: det er jo klart, at ingen kan have interesse i at opretholde lovbestemmelser, som blot er formelle, som ikke mere har nogen praktisk værdi; men på den anden side indeholder denne lovgivning så meget, som jeg i hvert fald på nuværende tidspunkt ikke er i stand til at overskue, og derfor vil mit parti foreløbig forbeholde sig sin stilling.

Hans Schmidt: I anledning af det foreliggende lovforslag om ændringer i konfiskationsloven vil jeg kun fremsætte en ganske kort bemærkning.

Det er jo rigtigt — som den højtærede handelsminister understreger i sin skriftlige fremsættelse — at konfiskationsloven må karakteriseres som usædvanlig, og det gælder ikke mindst lovens virkninger i grænselandet, hvor der derigennem er skabt megen bitterhed, idet det her mig bekendt ikke drejede sig om infiltration eller om ekspansion. Det kan synes rimeligt, at kommissariatets og dispensationsnævnets arbejde gennem dette lovforslag nu søges afsluttet, og at den sidste frist for indsendelse af andragender om dispensation sættes til 30. april dette år. Jeg vil da gerne give udtryk for håbet om, at en velvillig behandling af de andragender, som indtil da måtte foreligge, må præge denne sidste periode.

Handelsministeren (Philip): Jeg vil gerne begynde med at takke for den modtagelse, lovforslaget har fået. Dette lovforslag kommer måske lidt sent; man kunne have ønsket, at det havde været muligt at slutte af på et tidligere tidspunkt, men man har vel lov at sige: bedre sent end aldrig — og nu er forslaget der altså omsider.